

Ewald Frank

kázané dňa 2. 12. 1990, 10:00, Krefeld, Germany

1. Tes 5 je napísaná pre náš čas! - „Prísahou vás zaväzujem na Pána, aby bol list prečítaný všetkým bratom.”

vysielané dňa 24. 5. 2026

Sme Bohu nanovo vďační za túto príležitosť byť zhromaždení pred jeho tvárou, počuť jeho Slovo a nechať sa požehnať – vždy s jedným úmyslom, že by Boh v každom zhromaždení prišiel ku svojmu právu, a aby všetci, úplne jedno, s akými prosbami prichádzajú, dostali to, o čo prosia. Aby sa bohoslužba vyplatila, a my sme boli Pánu privedení bližšie, jeho a jeho Slovo lepšie porozumeli a mohli taktiež prehĺbiť naše obecenstvo s ním a medzi sebou.

Tu ide skutočne o to, aby sme sa vrátili do toho obecenstva s Bohom, ktoré existovalo pred pádom do hriechu. Pretože na Golgote bola odstránená stena, ten múr, deliaci múr, dlžobný úpis bol roztrhaný, nepriateľstvo zničené a Pán odstránil to, čo nás delilo, a zmieril nás sám so sebou, ako stojí napísané, **„Boh bol v Kristovi a zmieril svet sám so sebou.”** [2 Kor 5:19]

Ak toto božské zmierenie nastalo, potom vzniklo nové obecenstvo s Bohom. Potom je on naším Pánom a Vykupiteľom, ktorého z celého srdca milujeme a ktorému za všetko ďakujeme.

Na základe Božieho Slova vieme, že čoskoro všetky tieto útrapy skončia. A ako stojí napísané v liste Rimanom 8, celé stvorenie túži po tej hodine, áno, po tom okamihu vykúpenia z pominuteľnosti. Všetko bolo totiž podrobené pominuteľnosti, a to kvôli človeku, ktorý prekročením prešiel do ríše satana. [Rim 8:19–22] Väčšina ľudí vôbec nevie, čo hovoria, keď nechcú porozumieť tomu, čo sa stalo v záhrade Eden, ale tam sa to predsa stalo, že človek prekročil hranice Slova, a tak skrze nevieru a neposlušnosť podľahol lži satanovej, dal sa do toho zapliesť, a tak sa dostal priamo pod satanov vplyv, bol od Boha oddelený, vyhnaný z raja a bol pred neho postavený plamenný meč. Nemyslite si, že tam bolo jedené nejaké ovocie, a tak sa to všetko stalo. Ale akokoľvek to už je, my sme Bohu vskutku

vd'ační za jeho zjavené Slovo, vd'ační za to, že môžeme mať účasť na tom, čo on teraz koná.

Radujeme sa, že i tento víkend je návšteva taká početná. Vlastne sme to neočakávali. Vyhlídame po tom, že na záver roka tu budeme s veľkým zástupom úprimných a pravých veriacich, s ľuďmi, ktorí sú pripravení ísť s Bohom celou cestou.

Povedzte raz sami, alebo ja sa vás spýtam: počúvali ste dobre, čo tí speváci spievali? Vnútri alebo vonku, kde budeme? Budeme v svadobnej sále? Alebo budeme vonku a budeme klopať na dvere, keď už budú zatvorené? Existujú tieto dve miesta, Matúš 22 a Matúš 25, ktoré o tom hovoria. To jedno hovorí, že ten, kto nemal svadobné rúcho, bol vyhodený von do tmy, kde bude plač a škrípanie zubami. [Mt 22:13] A to druhé miesto: „**Tie, ktoré boli pripravené, vošli na svadobnú hostinu a dvere sa zavreli.**” [Mt 25:10] Tí ostatní zostali vonku.

Nám na tomto mieste nejde len o správne učenie a pravé Božie Slovo. Tu nám ide o to, aby ľudia učinili osobné prežitia s Bohom, prežili obrátenie, prežili znovuzrodenie, aby boli obnovení skrze Svätého Ducha, mali obecnosť s Bohom a skutočne putovali vo viere s Bohom, aby potom, keď príde ten čas, mohli prejsť i od viery ku realite.

V úvodnom slove sme čítali zo Žalmu 119 – chcel by som prečítať dva posledné verše, 57 a 58.

[57] ***Hospodine, povedal som, že mojím dielom je, vyznávam, ostríhať tvoje slová.***

[58] ***S celého srdca hľadám pokorne tvoju tvár, zmiluj sa nado mnou podľa svojich zaslúbení.***

Ako často sme to tu už povedali, a keby sme si dali tú námahu a červenou farbou označili miesta v Biblii, kde sa nachádza slovo „zaslúbenie”, tak by sme toho mali mnoho na označenie. Práve hľadím na Žalm 119, verš 82: „**Moje oči hynú žiadosťou po tvojej reči.**”

Božie zaslúbenia trvajú, ony sa naveky nepohnú, krvou Ježiš zapečatil to, čo vo svojom Slove zaslúbil, ako spievame.

Tu v Žalme 119, verš 38 práve čítam: „**Naplň na svojom služobníkovi svoje zaslúbenie.**” [podľa nemeckého prekladu]

Boh dal Abrahámovi zaslúbenie: „**V tebe budú požehnané všetky národy zeme.**” [1M 12:3]

Dal mu zaslúbenie: „**Ten, kto teba požehná, ten bude sám požehnaný.**” [1M 12:3]

A potom máme zhrnutie, ktoré nám dáva Pavol skrze Ducha Svätého v 2. liste Korinťanom v 1. kapitole vo verši 20 a 21. 2. Korinťanom 1. kapitola 20 a 21:

[20] **Lebo pre všetky zaslúbenia Božie, koľko ich je, v ňom spočíva áno a preto aj skrze neho nasleduje amen Bohu na slávu skrze nás.**

A keď potom hovoríme o tom, že teraz žijeme na konci času milosti, potom je nevyhnutné poznať zaslúbenia, ktoré Boh dal pre náš čas, aby sme zaslepení pýchou neprechádzali pomimo nich a nepomysleli si: „Ja verím v jedného Boha, som pokrstený v jeho mene...” a potom dovidenia. Tak nie. Spojenie a obecenstvo s Bohom zahŕňa, že zvestujeme celú Božiu radu a z celého srdca veríme celému Božiemu Slovu.

Keď pomyslím na to, že Boh vo svojej vernosti predsa nič nenechá neučinené, aby nám oznámil veci a dal vedieť veci, o ktoré vlastne ide. Mám k tomu tri miesta z Marka 4, ktoré by som chcel prečítať, možno od verša 11. Marka 4:11

[11] a **povedal im: Vám je dané poznať tajomstvo kráľovstva Božieho, ale tamtým vonku deje sa všetko v podobenstvách,**

Tu je to slovo „stojaci vonku”. Chcel by som veriť, že to bol Svätý Duch, ktorý viedol nášho brata vybrať práve túto pieseň. Kto tu stojí mimo toho, čo Boh koná, bude stáť potom mimo toho, čo bude konať potom. Človek musí tu počas života stáť v tom, musí byť nájdený v tom, čo Boh koná, aby mohol byť neskôr nájdený v tom, čo konať bude. Ak si niekto myslí, že sa môže chváliť na základe nejakých prežití, že Boh vykonal toto alebo tamto, požehnal a tak ďalej...

Boh mnoho požehnal, a potom mu napriek tomu môže povedať: „**Odídte odo mňa vy, ktorí činíte nepravosť, nikdy som vás neznal.**” [Mt 7:23]

Úplne na záver to nebude to požehnanie, na ktorom záleží. Sme Bohu vďační za každé požehnanie a dúfame, že Boh nám bude ešte tak žehnať, že to bude pretekať – ale čo vlastne nazývame požehnaním? Čo je v Božích očiach požehnanie?

Existujú ľudia, ktorí keď majú dobrý pocit, tak povedia: „Boh ma požehnal.”

Keby sa ľudí spýtali, čo vlastne zahrňa alebo znamená slovo požehnanie, chcel by som vedieť, kto by na to dal biblickú odpoveď.

Vráťme sa späť ku tomuto slovu z Marka 4:11:

[11] A **povedal im: Vám je dané poznať tajomstvo kráľovstva Božieho, ale tamtým vonku deje sa všetko v podobenstvách.**

A potom prichádza vysvetlenie:

[12] **Aby hladiac hladeli, ale nevideli...**

My to možno nevyslovujeme, ale je to tak, ako to Pán povedal. Prirodzený človek nevníma veci, nepozná veci Ducha [1Kor 2:14], aj keď si myslí, namýšľa, že je duchovný. Človek sa musí do Božieho kráľovstva narodiť, aby rozumel veciam Božieho kráľovstva. [Jn 3:3] A Božie kráľovstvo neprichádza navonok. [Lk 17:20] Ono neprichádza ani skrze to, čo my dokážeme predvádzať a vykonávať, musí to začať v nás samých, musí to byť v nás samých.

A tu obzvlášť ten dôraz: „**tým, ktorí sú vonku**”. Vždy existovali tí, ktorí boli vonku, a potom tí, ktorí stáli vnútri toho, čo Boh práve konal. Tí jedni prijímali, tí druhí odmietali. Tí jedni verili, druhí neverili.

Kde stojíme my?

Nie podľa nášho posudzovania, to pred Bohom neplatí, ale podľa Božieho posudzovania. Akí istí si boli všetci učení Písma a celý izraelský národ, že slúžia Pánu, že sú v Božej vôli! A všetko, čo sa dialo mimo ich denominácií, bolo len rušivým faktorom, to predsa vôbec nepatrilo k tomu, čo podľa

ich názoru bolo Bohom určené a čo on chcel. Ale hľa, Boh už skrze proroka Izaiáša oznámil: „**Ja učiním niečo nové.**” [Iz 43:19]

Boh dal zaslúbenia, a tí, ktorí v tom čase na základe zaslúbení pre tie dni vedeli, čo Boh zaslúbil, mohli na základe naplnenia v Písme overiť, že sa to tak skutočne deje. A náš Pán to vyjadril najjasnejšie v Lukášovi 4, keď povedal: „**Dnes sa toto Písmo naplnilo pred vašimi očami.**” [Lk 4:21]

Takže skutočne záleží na tom, aby sme nezvestovali len dve či tri učenia, ktoré sú správne, ale celú Božiu radu.

Počúvajte ďalej od verša 26 v Markovi 4. Tu teraz prichádza trochu viac vysvetlenia:

[26] a **vrazil: S kráľovstvom Božím je to tak, ako keby človek hodil seme na zem**

[27] a **spával by a vstával vo dne i v noci a seme by vschádzalo a rástlo, že sám nevie ako.**

Veľmi dôležité slovo.

To podobenstvo je predsa o rozsievачovi a o semene a o rôznych poliach a o tom, čo je na tomto poli – až po trnie a bodliaky, ktoré môžu semeno udusiť. Ale tu predsa ide o to tajomstvo: Ak je božské semeno Slova zasiate do jemnej a dobrej pôdy srdca, potom si môžeš byť istý vo dne i v noci, že to semeno, ktoré bolo zasiate, bude rásť bez tvojho úsilia vďaka Božiemu zákonu a jeho milosti.

Buďte raz úprimní, ak by tu bol nejaký poľnohospodár (náš milovaný brat, je tu), a je zasiata pšenica, čo môže ten hospodár ešte urobiť? Môže pokľaknúť a povedať: „Môj Bože, čo sa bude diať s touto pšenicom?” Čo môže ten hospodár urobiť, keď zasial? On na 100 % vie, že predsa len zasial v nádeji, že keď dozrie čas, bude možné zberať úrodu. On vedel, že sa seje, aby potom mohlo byť žaté. Ale na rast nemohol nijako vplývať, mohol len siať. To ostatné záviselo od dažďa a slnka, ale už nie viac od toho, ktorý sial, a ani to pole, na ktoré sa seje, sa viac nemohlo znepokojovať. Dážď a slnko, všetko predsa prichádza zhora, aby mohlo rásť to, čo bolo zasiate.

To božské semeno Slova bolo zasiate do našich srdc. A potom si môžeme byť istí, že vo dne i v noci sa môžeme pokojne uložiť a potešene znovu povstať, a môžeme si byť istí, že príde úroda, a ženci prídu, a plevy budú spálené, odfúknuté, pšenica bude odnesená do nebeských sýpok [Mt 3:12]. To všetko je predsa už Bohom tak predurčené, to nemôžeme vôbec nijak ovplyvniť. A počúvajte, čo tu stojí ďalej vo verši 28:

[28] ***Lebo zem donáša úrodu sama od seba, najprv bylinu, potom klas a potom plné ovocie v klase.***

[29] ***A keď dozrie plod, hneď pošle srp, lebo sa dostanovila žatva.***

Tak to Boh určil. A on toto podobenstvo vzal, aby nám objasnil, že pšenica už je pšenicou! Keď vyrastú už len dva listy a keď steblo rastie a keď sa objaví klas, to všetko je už pšenica, celý ten proces už je pšenica. Ale použiteľné je na konci to, čo z toho celého rastu sa tam hore zhromažďuje ako život v klase, totiž tá istá pšenica s tou istou kvalitou, aká bola zasiata do zeme.

Pochopili sme to?

Ježiš sám k tomu podobenstvu povedal: „***Ak pšeničné zrno nezomrie, tak zostane samo, ale ak zomrie, potom prinesie mnoho ovocia.***” [Jn 12:24]

On bol vydaný na smrť, aby mnohí podľa jeho podoby boli zrodení ako synovia a dcéry Božie s novým, večným životom a mali tú istú kvalitu, akú mal on. Pre nás to dnes môže byť skutočne jednoducho nepochopiteľné, nie preto, že by sme tomu nechceli alebo nemohli veriť, ale prekračuje to naše chápanie, porozumenie, schopnosti, keď nám Ján píše: „***budeme mu rovní, lebo ho uvidíme takého, aký je.***” [1 Jn 3:2]

Keď si to dnes takto hovoríme jeden druhému, a každý potom hľadá na seba, alebo možno ešte aj na druhých, to je ešte horšie, lepšie je už pozeráť sám na seba a do zrkadla, ako hľadiť na druhých, pretože keď nejaký jednotlivec hľadá na druhého, tak je stále ten druhý horší. Ale nemôžeme predsa spoločne veriť tomu, čo hovorí Božie Slovo? Budeme jemu rovní. To nás pokoruje, to nás skláňa v láske pod mocnú Božiu ruku. Tak ako v Adamovi všetci zomierajú, tak sú v Kristovi oživení, alebo sú už k životu

privedení. [1 Kor 15:22] „**A tak ako sme na sebe nosili obraz toho pozemského Adama, tak budeme niest' obraz toho nebeského.**” [1 Kor 15:49]

To sme prednedávnom na tomto mieste čítali z 1. listu Korint'anom 15, lebo tak to bude pri vzkriesení. Radšej to prečítam, aby všetci vedeli, že to stojí napísané.

V 1. liste Korint'anom 15. kapitola, verš 47 [podľa nem. prekladu]:

[47] **Prvý človek je zo zeme, zemský, z hlíny, druhý človek je nebeského pôvodu**

[48] **a taký, aký bol ten zemský stvorený, tak sú aj všetci zemskí stvorení a ako bol ten nebeský stvorený, tak sú aj všetci nebeskí stvorení.**

[49] **A ako sme niesli obraz toho zemského na nás, tak ponesieme aj obraz toho nebeského.**

Vskutku, to bude prechod z času do večnosti, zo smrteľnosti do nesmrteľnosti.

I to slovo z listu Jána by som chcel čítať, aby všetci vedeli, že to vskutku stojí tak napísané. Čítame v liste Jána, a síce v 3. kapitole, 1. Jánova 3 verš 3, možno i s veršom 2:

[2] **Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte sa neukázalo, čím budeme, ale vieme, že keď sa ukáže, budeme mu podobní, lebo ho budeme vidieť tak, ako je.**

[3] **A každý, kto má túto nádej na neho, očisťuje sa tak, ako je aj on čistý.**

Takže existuje vykúpenie a existujú vykúpení, existujú ľudia, ktorí boli očistení krvou Baránka, a oni sú posväcovaní v pravde, aby tak podporili pravidelný rast toho božského života a bytosti v nich, aby sme skutočne už tu ako ľudské deti sa mohli dosvedčiť, osvedčiť ako Božie deti a tiež mohli byť tak zjavení.

V Markovi 4 by som chcel vlastne čítať ďalej, a síce verš 33 a 34.

[33] **A mnohými takými podobenstvami im hovoril Slovo, tak, ako mohli počuť,**

[34] ***ale bez podobenstva im nehovoril, no osobitne vykladal svojim učeníkom všetko.***

Je to veľký rozdiel, či Pán sám dáva výklad, alebo či ho my dávame. To je obrovský rozdiel. A ja som Bohu vždy nanovo vďačný, že máme všetko v Svätom Písme, otázky i odpovede, podobenstvá i ich výklad, Boh nám nezostal nič dlžný. On nič nezveril rukám ľudí, ale všetko si ponechal vo svojich rukách.

Počuli sme to aj od nášho milovaného brata Corrada, že Boh používa rôznych ľudí, a to je pravda. A predsa to vždy zostáva Boh, ktorý všetko vo všetkom pôsobí. Efežanom kapitola 3 verš 2. Efežanom 3, verš 2:

[2] ***Vy ste predsa počuli o správe milosti Božej, ktorá mi je daná cieľom vás, [3] že mi totiž skrze zjavenie oznámil tajomstvo, ako som prv písal nakrátko.***

Existovali Boží muži, ktorí neboli sami nadpriemerní, ale ktorí jednoducho mali úlohu, ktorá presahovala charakter miestneho zboru a bola určená pre celú Cirkev.

Napríklad keď Pavol raz mimoriadnym spôsobom prosí o to, aby bol jeho list čítaný aj v iných zboroch, hneď vám to prečítam, kde to je. Píše to Tesaloničanom, že tento list má byť prečítaný aj v iných zboroch – 1. list Tesaloničanom, 5. kapitola, verš 26:

[27] ***Prísahou vás zaväzujem na Pána, aby bol list prečítaný všetkým svätým bratom.***

My by sme boli povedali: "Ach, tu si Pavol riadne naplnil ústa. Takmer ich zaviazal prísahou a svoj list, ktorý tam píše Tesaloničanom, považoval za taký dôležitý, že kladie ten nárok: ***Zaprisahávam vás v Pánovi***, dokonca v ***Pánovi!***"

Hľadte, tu je to tajomstvo: On predsa vôbec nepísal nejakej tete, matke alebo priateľom nejaký svoj súkromný list. On nepísal predsa žiadne súkromné listy. On stál v Božom poverení. On písal pudený Svätým Duchom

to, čo bolo pre Cirkev pre všetky časy potrebné, aby sme my, ako som to už často povedal, mali duchovnú orientáciu až do konca času milosti.

Ak si niekto dáva tú námahu a číta tie predchádzajúce kapitoly listu Tesaloničanom, tak zistí, že sa pritom stále znovu jedná o tému návratu Ježiša Krista. Prečítavam to, 1. Tesaloničanom 1, posledný verš. Tu stojí: 10. verš:

[10] ...a očakávali jeho Syna z nebies, ktorého vzkriesil z mŕtvych, Ježiša, ktorý nás vychvacuje od prichádzajúceho hnevu.

Kapitola 2 – tam sme napomenutí vo verši 13:

[13] Preto aj my neprestajne ďakujeme Bohu, že prijímuc od nás slovo zvesti Božej, neprijali ste ho ako ľudské slová...

I vtedy by mohli povedať: „Áno, tu tento muž mohol byť prorokom alebo apoštolom, ale my máme svoje učenie.” Človek musí mať duchovne zmätené zmysly, ak na jednej strane verí, že Boh mal apoštola alebo proroka, a na druhej strane prechádza pomimo toho, čo Boh skrze neho hovoril a konal, ako keby sa z nebies vôbec nič nestalo.

Ten rozdiel, milovaní priatelia, vôbec nespočíva v tom, čo tento alebo onen brat urobil alebo neurobil. Rozdiel prichádza z nebies samotných a spočíva v tom, čo Boh vykonal.

Keby si sa teraz Saula spýtal: „Nuž, akým právom si si prisvojil túto autoritu?” Potom by mohol stále znovu a znovu povedať to isté: **”Ja nikdy nezaбудnem na ten deň, na ceste do Damasku, a o poludní prišlo z nebies svetlo, ktoré bolo jasnejšie ako slnko...”** [Sk 26:13] – a mohol stále znovu poukazovať na svoje prežitie zo začiatku a neskôr i na ostatné, ak to potom tieto prežitia, ktoré prišli priamo od Boha, v duchovnej pýše ešte kladie pokom, ako keby to bolo od ľudí, ten, nech sa chytí za hlavu a premýšľa, či je ešte pri zdravom rozume.

My nemáme do činenia s ľuďmi, ktorí predstavovali svoje programy, ale s nadprirodzeným Božím pôsobením, ku ktorému vo všetkých časoch priťahoval ľudí.

Vezmite si Mojžiša: Tam prišlo svetlo, ohnivý stĺp, v noci oheň, cez deň svetlo alebo naopak. A čo tam bolo? Prišli iní, ktorí sa postavili a povedali: „Áno, on predsa nie je sám.” On ani nebol sám, ale on bol prorok. Ostatní boli pre iné úlohy. Ale každý musí nájsť svoje vlastné miesto a nesmie chcieť zaujať miesto druhého. A už vôbec nesmie spochybňovať, či niečo také bolo alebo je potrebné.

Teraz čítame ďalej v 1. liste Tesaloničanom, v 4. kapitole, o návrate Pána, od verša 14:

[14] *Lebo ak veríme, že Ježiš zomrel i vstal z mŕtvych, tak i Boh tých, ktorí zosnuli, skrze Ježiša privedie s ním.*

A potom:

[15] *Lebo to vám hovoríme Slovom Pánovým, že my, živí, ponechaní do príchodu Pánovho, istotne nepredstihneme tých, ktorí zosnuli.*

Potom je nám povedané, ako sa to stane. A priamo potom prichádza kapitola 5, verš 1:

[1] *Ale o časoch a dobách nepotrebuje, bratia, aby sa vám písalo.*

[2] *Lebo sami dôkladne viete, že deň Pánov príde tak ako zlodej v noci.*

[3] *Lebo keď budú hovoriť: Pokoj a bezpečnosť, vtedy náhle príde na nich zahynutie ako bolesť na tehotnú ženu a neujdú,*

... a tak ďalej, a tak ďalej. Tento text je predsa známy. A potom prichádza ku osobným napomenutiam. Ale všimnite si, o čo ide. O návrat Ježiša Krista! To je tu tá téma. A potom sme napomenutí, pre mňa za mňa verš 12:

[12] *Ale vás žiadame, bratia, aby ste znali tých, ktorí pracujú medzi vami a sú vašimi predstavenými v Pánovi a napomínajú vás,*

[13] *a aby ste ich preveľmi milovali pre ich dielo. Majte pokoj medzi sebou.*

A potom to pokračuje ďalej:

[14] *A prosíme vás, bratia, napomínajte neriadnych, posmelujte malomyseľných, ujímajte sa slabých a buďte zhovievaví ku všetkým.*

[15] **Hľadte, dávajte pozor, aby niekto neoplatil niekomu zlým za zlé, ale sa vždy žeňte za tým, čo je dobré i pre vás navzájom i pre všetkých.**

A potom:

[16] **Vždycky sa radujte!**

[17] **Neprestajte sa modliť!**

[18] **Vo všetkom ďakujte, lebo to je vôľa Božia v Kristu Ježišovi čo do vás!**

[19] **Ducha neuhášajte!**

[20] **Proroctvami nepohrdajte!**

[21] **Všetko skúšajte, dobré podržte!**

[22] **Každého druhu zlého sa chráňte!**

A teraz to všetko berie a píše:

[23] **A on sám, Boh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť, a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príde náš Pán Ježiš Kristus.**

[24] **Verný je ten, ktorý vás volá, ktorý aj učiní.**

A potom to prichádza:

[25] **Milí bratia, modlite sa za nás.**

[26] **Pozdravte všetkých bratov svätým bozkom.**

[27] **Prísahou vás zaväzujem na Pána, aby bol list prečítaný všetkým svätým bratom.**

[28] **Milost' nášho Pána Ježiša Krista nech je s vami.**

Aké vážne slovo! A keď sa na to pozrieme celkovo, tak je to téma návratu Ježiša Krista, vyvolanie von, príprava, zdobenie nevesty, proste všetko, čo k tomu patrí. A potom taktiež spolužitie Cirkvi ako takej, ako máme jeden s druhým medzi sebou vychádzať, povzbudzovať sklesnutých, mať s nimi trpezlivosť a tak ďalej. Všetky tieto predpisy sú tu uvedené.

Ale hlavnou myšlienkou je návrat Ježiša Krista. A s ohľadom na to má predsa povstať Cirkev-Nevesta bez poškrvny a vrásky [Ef 5:27] -, priprave-

ná vyjsť v ústrety ženíchovi, keď príde, podľa Matúša 25: **„Hľa, ženích prichádza!”**

Vlastne je tam interpunkcia takmer vo všetkých prekladoch, to nie je správne, malo by to znieť: **„Hľa, ženích!”** bodka. **„Chodte mu v ústrety!”** Ale akokoľvek to už je, ženích prichádza. On príde a príde tak, ako to stojí v Slove napísané.

Dôležité je len to, aby sme my v príprave nepoľavili a aby sme vskutku, ako už bolo predtým zdôraznené, si nemysleli, že pár učení, ktoré síce môžu byť dobré a správne, už vykonajú celú tú vec. Všetko to k tomu patrí.

Mojžiš dostal od Boha poverenie odovzdať ľudu všetko, čo mu bolo zverené. To odovzdať ľudu. A po prečítaní celého obsahu bola kniha a ľud pokropený krvou zmluvy. **„Človek nežije len z chleba samotného ani z jedného slova tu a z jedného slova tam, človek žije z každého slova, ktoré vychádza z úst Božích.”** [Mt 4:4]

A tak musíme jednoducho veriť v to, alebo smieme z milosti veriť, že všetky zaslúbenia, a ja by som povedal, že obzvlášť tie, ktoré boli dané pre náš čas... Tým predsa veríme! Pretože neexistuje takmer nikto, kto by mal problém posudzovať minulosť. To, čo je minulosťou, sa nás po prvé netýka, a po druhé, je to predsa zrejmé, aký bol priebeh cirkevných dejín.

Takže vidíme, že v rôznych dobách boli veľkí muži, ktorých Boh používal. Kto by sa dnes pohoršil, keby sme povedali: „Bol to Martin Luther, ktorého Boh mimoriadnym spôsobom použil na to, aby zasadil tejto rímskej šelme, tejto moci, smrteľnú ranu mečom Ducha, aby otvoril väzenie, aby mohlo byť slobodne zvestované evanjelium.”? Všetci by sa radovali vo všetkých protestantských smeroch.

Keby sme hovorili o Johnovi Wesleyovi, bolo by ich ešte menej. Keby sme hovorili o Johnovi Smithovi, bolo by ich zase ešte menej. Ale Boh mal práve takých mužov, ktorí v rôznych obdobiach – Moodyho, Finneyho, nech už to boli ktokoľvek, Boh mal svojich mužov.

A dnes sú bratia, ktorí sú takí duchovní, že sa im takmer naježia vlasy na hlave, takí sú duchovní. A viete, v čom spočíva ich duchovnosť? Oni čítajú životopisy týchto starých hrdinov.

To predsa boli Boží muži!

Ale my chceme byť a stať sa Božím ľudom práve teraz! My chceme byť uvedení do najnovšieho stavu v Božom kráľovstve!

Nedávno som bol v Rakúsku na jednom charizmatickom zhromaždení... A ani mi len neuveríte, aké všetky knihy tam boli vystavené na letničnom zhromaždení. Krútil som hlavou a vyšiel som von tak rýchlo, ako to len šlo.

Ale keď ten brat potom povedal – nebol som to ja, bol to niekto iný, ja by som to nebol urobil, ja som tam predsa hovoril, kázal – keď sa tento brat potom spýtal: „Nedalo by sa snád' pomedzi všetkých tých kníh... ved' sú predsa zadarmo.“ Ostatné sa museli platiť a kupovať, ale zadarmo. Áno, milá dobrota! Potom začalo to veľké divadlo. Ľudia vonku počuli, aký hluk bol vo vnútri.

Prečo?

Minulosť je ľuďom všetkým jasná. Oni, obielujú hroby... Nedávno mi boli darované obrazy Zwingliho, naposledy dokonca jeden, na ktorom Abrahám obetuje svojho syna Izáka. Ľuďom sa páčia také veci, ktoré poukazujú na minulosť.

To, čo my potrebujeme, je božská informácia pre dnešok. Dnes, ak počujeme jeho hlas. Dnes, ak počujeme jeho Slovo, jeho zaslúbenia pre tento čas. Podľa toho budeme posudzovaní, nie podľa toho, čo si dnes myslíme o dňoch Noacha, ako to posudzujeme.

Boh nás bude súdiť podľa toho, čo on pre náš čas zaslúbil a čo on v našich dňoch vykonal.

Potom ešte stále môžeme povedať: ***"Kto má uši, ten nech počuje, čo Duch hovorí cirkvám."*** [Zj 2:7]

Ja si to dokážem naživo predstaviť, keď teraz bratia, ktorí neboli s Pavlom... A tých bolo viac ako tých, ktorí s ním boli, vedeli ste to? Jedného dňa povedal: „**Všetci ma opustili, nikto mi nestál po boku.**” A Démas odišiel do sveta. Stál tam sám, taký veľký Boží muž. A všetci ostatní sa tu či tam zoskupili a vytvorili svoje kluby.

Cirkev je tam, kde je hlava a kde Kristus môže spojiť jednotlivé údy, aby sa navzájom našli, lebo patria k sebe.

Ale predstavte si, že mohli existovať ľudia, keď sa toto čítalo: „**Zaprisahávam ťa v Pánovi...**” Čo si mohli o tom hovoriť a myslieť? Čo si to tento muž dovoľuje? Čo si to vyníma? Nie sme tu i my všetci? „**Ja vás zaprisahávam pri Pánovi, nech je tento list čítaný všetkým bratom.**”

Nuž a všetci bratia vôbec neboli pripravení počúvať. Neboli pripravení čítať.

Ale Boh poslal svojho služobníka a my sme ešte dnes vďační za to, že tieto listy boli napísané. Či už boli čítané všetkými, alebo mnohými alebo málo, na tom nezáleží, my ich čítame a my im veríme.

S tým rozdielom, že nehľadíme len 2000 rokov nazad, a vidíme, že Boh mal mužov, ktorých mohol použiť, ale že sme v našich dňoch smeli spolu prežívať, ako Boh znovu postavil tie isté pravdy na svietnik, a ako som už predtým povedal, skrze službu, ktorá bola z nebies potvrdená.

A musí to byť človek, ktorý je vďaka pýche zaslepený, aby to božské potvrdenie, ktoré je nad každú pochybnosť, odmietol a ešte sa tváril, ako keby on sám mal pravdu a božské potvrdenie slúžilo k tomu, aby potvrdilo niečo nepravdivé. Tak to u Boha nepôjde, to môžem každému zaručiť, nech je ktokoľvek.

Boh má určitý poriadok. **”Ak ja niekoho pošlem a vy ho prijímate, mňa prijímate. ... Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás.”** [Mt 10:40, Jn 20:21]

On dal zaslúbenia, ktoré i v tomto ohľade naplnil. To jedno je obzvlášť cenné. Našťastie sa nachádza v Novom zákone, pretože sú ľudia, ktorí Starým zákonom pohrdajú, ale toto stojí v Novom zákone, kde Pán povedal, že nám pošle služobníkov a prorokov. Lukáš kapitola 11, 49:

[49] ***Preto aj múdrosť Božia povedala: Pošlem k nim prorokov a apoštolov, a niektorých z nich zavraždia a niektorých budú prenasledovať.***

I to sa deje, oboje sa deje. Boh posielal a oni sú zabíjaní, Boh posielal a sú prenasledovaní.

Prečo?

Keď Boh niekoho pošle, keď príde muž poslaný od Boha a ja som Božie dieťa, nie sme potom zjednotení v jednom Duchu pod jednou hlavou? Stalo sa Božie kráľovstvo samo v sebe rozdeleným? Také niečo nie je možné. Treba jednoducho povedať, že iní duchovia pomätú človeku myseľ a nechajú ho predkladať argumenty, a tieto argumenty vôbec neplatia – keď sa predloží Slovo, tak viac nemajú vôbec žiadnu váhu.

U Boha sa počítajú len Slovo a skutočnosti.

Vezmime si to všetko k srdcu a ďakujeme Pánovi za to, že sme boli uznaní za hodných žiť v tejto generácii, že máme tú prednosť počuť zaslúbenia a usilovať sa slúžiť Pánovi, jeho vo viere nasledovať a v poslušnosti, až kým neprežijeme ten moment, keď sa vráti, aby tých svojich vzal domov.

Sme Bohu vďační za jeho drahé a sväté Slovo, vďační za to, že nám ho zjavil skrze Svätého Ducha.

Nehovoril len v podobenstvách, ale vzal nás bokom a otvoril nám zmysel pre porozumenie Písma, ktoré sa teraz naplňuje.

Porozumeli sme tomu? Otvoril nám zmysel pre naplnenie Písma v našich dňoch.

To, čo sa už naplnilo, to predsa všetci vedia. To, čo sa deje teraz, vedia len tí, ktorým to Boh skutočne zjavuje. A v Božom kráľovstve je všetko založené na zjavení.

”Telo a krv ti toto nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach.” [Mt 16:17]

A Pavol povedal: ***„To, čo bolo skryté ľudským deťom, teraz Boh zjavil svojim svätým služobníkom a apoštolom.”*** [Ef 3:5] On predsa veľmi mnoho hovorí o tajomstvách.

Ďakujeme Bohu za tú prednosť, že môžeme teraz žiť a s otvorenými očami a srdcami prijímať do seba Slovo pravdy a zaslúbenia tejto hodiny, aby sme ich potom i videli v nás a na nás uskutočnené a potvrdené. Jemu, nášmu Bohu a Pánu, nech je vzdaná všetka česť a všetka chvála na všetku večnosť.

Amen.

Br. Russ

Verný Bože, ďakujeme ti vrúcne za tvoje drahé a sväté Slovo. Pretože vieme, tvoje Slovo obsto­jí, aj keď nebesia a zem pomínú, tvoje Slovo zostáva na večnosť a zachováva si svoju platnosť.

Pane, verný Bože, ďakujeme ti, že i dnes ráno si k nám hovoril tak plný milosti a lásky, že si nám ukázal cestu, že nám stále znovu ukazuješ, do akej hodiny, do akého času sme dorazili. Áno, uctie­vame ťa a oslavujeme tvoje slávne meno. Pane, neodsunul si nás stranou, ale si nás vzal k sebe a hovoril si s nami, ako hovorí priateľ so svojim priateľom.

Ale my sme predsa viac ako priatelia, stali sme sa tvojím vlastníctvom. Ty si nás vykúpil svojou krvou, si nás vykúpil, obmyl si nás, Pane, učinil si nás čistých od našich hriechov, aby sme sa stali tvojím vlastníctvom. Nie ľud, ktorý ti verí len sčasti, Pane, nie, my veríme z celého srdca celému Slovu, všetkým zaslúbeniam.

Z milosti vidíme i to, ako sa všetko v našich dňoch naplňa, Pane. Aká je to milosť, Pane. Ó, prosíme ťa vrúcne, zostaň s nami, Pane, a žehnaj nám, a potom sme požehnaní. Pretože tvoje Slovo hovorí: **„koho požehnáš, ten je požehnaný.”** [1Krn 17:27]

Úcta, česť a chvála, sláva a uctievanie tebe, Baránku. Haleluja. Pane, ty už čoskoro vezmeš k sebe tých svojich, ktorí skutočne plní túžby očakávali a ktorí sú tu na tejto zemi odmietaní, Pane, ktorí sú opovrhovaní. Tých si vezmeš k sebe, Pane, pretože oni budú tam, kde si ty. Pane, ty si povedal, že ideš pripraviť miesto a vezmeš k sebe tých, ktorí boli na tejto zemi pohrdaní, ktorí boli odmietaní, Pane.

Pane, vieme, že tvoje Slovo sa v našich dňoch naplňuje a tvoj príchod je blízko. Uctievať Ťa a vrúcne Ti ďakujeme i za dnešné ráno, Pane, za to, že sme mohli počuť tvoje Slovo. Nech sa vryje hlboko do našich srdiec. Nech sa z ničoho nevysmievať, nie, Pane, ale nech nám to má čo povedať.

Česť a chvála, sláva a uctievanie buď tvojmu menu. Amen.